

Maade opfordrer eller indbyder til Utugt, straffes med Bøder, Fængsel⁴ osv. Paa Basis af denne Bestemmelse kan jo noget ganske lignende finde Sted som den paa-talte Begivenhed. En Politibetjent kan i Henhold til en mere eller mindre paalidelig Angivelse eller til egen Observation, som ikke altid kan være rigtig, finde Anledning til at anholde en Person, og hvis denne Person bliver stærkt afficeret deraf, kan han eller hun tage Livet af sig; det kan lige saa godt ske under den ene som den anden Lov, det har slet ikke noget at gøre med den foreliggende Sag. Det vilde i alt Fald kun have noget at gøre med den, hvis de ærede Forslagsstillere havde taget Mod til sig og rent ud erklæret Utugtserhvervet som en ganske fri Næring, som kunde drives offentlig og ugenert; i saa Fald kunde de sige, at de havde forebygget Gentagelser af saadanne Tilfælde, men det have de ikke haft Mod til, og jeg siger: heldigvis ikke haft Mod til, thi de vilde ganske sikkert komme til at fortryde det. Da den ærede Forslagsstiller omtalte det ny, der var kommet fra Kristiania, maa jeg sige, at jeg var saa naiv at tro, at det ny fra Kristiania var Efterretninger fra de talrige Folkerepræsentanter, der havde været deroppe til en parlamentarisk Kongres, der skulde virke for Fredsagen. Jeg ved ikke, hvor stort et Resultat de have faaet paa det Omraade, men de vilde vist have kunnet faa ikke saa lidt ud af deres Rejse, hvad det Spørgsmaal angaar, vi her beskæftige os med, ved at færdes oppe paa Kristiania Gader, ja det behøvede ikke en Gang at være om Natten, men blot ved Dag; saa vilde de have kunnet indhøste Erfaringer, der kunde have været egnede til at gøre dem betænkelige ved det norske System. Det er mig bekendt, at der er ivrige Tilhængere af Afskaffelsen af vort System her i Salen, som ikke desto mindre ere komne tilbage fra Kristiania forfærdede over, hvad de havde set deroppe.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Svend Høgsbro*): Hvad den højtærede Minister har udtalt, har selvfølgelig sin Berettigelse og Interesse, selv om det kun er en Gentagelse af, hvad hans Forgænger sagde, fordi det jo bør vides, hvad en ny Mand paa den Plads mener. Men det vilde formentlig være at misbruge det bøje Tings Tid, om jeg vilde gentage det, som jeg i Fjor udtalte over for, hvad der kom fra den tidligere Justitsminister. Jeg skal altså kun med Beklagelse tage til Efterret-

ning, at vi fremdeles staa over for en Regering, der stiller sig lige saa afvisende over for en Reform paa dette Omraade, som Tilfældet har været i alle de Aar, hvor denne Reform har været paa Dagsordenen. Forhaabentlig vil dog ogsaa det bidrage til at give dette Regeringssystem det Grundskud, som til sidst vil føre til, at man faar en Regering, der forstaar at tage lidt mere Hensyn til den offentlige Mening, end de Regeringer have gjort, der have stillet sig, som disse have. Med Hensyn til de enkelte Indvendinger, som den ærede Minister kom med, skal jeg kun gøre nogle faa Bemærkninger. Angaaende den ny Bestemmelse til § 5, at Straffen for Overførelse af venerisk Smitte ogsaa skal komme til Anvendelse paa ægteskabelige Forhold, er jeg ganske enig med den ærede Minister i, at hvis man tilføjer det, som det norske Lovforslag tilføjer, at Tiltale kun finder Sted paa Begæring af den forurettede Ægtefælle, er det hele nærmest lig Nul. Derfor behøve vi jo ikke at søge Beviset længere borte end i vor egen Praksis med Hensyn til Straffelovens § 159. I Modsætning til vor tidligere Ret blev det ved denne Paragraf bestemt, at Straffen for Hor kun skulde anvendes paa Begæring af den forurettede Ægtefælle. Følgen deraf er, at Straffen ikke, mig bekendt, er anvendt i de 34 Aar, den Lov har bestaaet. Men derfor at komme til det Resultat, som den højtærede Minister kom til, nemlig at Bestemmelsen er unyttig og skadelig, tror jeg dog ikke er rigtigt. Jeg havde ventet, at Faderen til dette Ændringsforslag, det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen), selv havde taget Ordet for at forsvare sit Barn, men det lader ikke til, at han bryder sig saa meget om at forsvare som om at angribe. Jeg skal derfor gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at naar han siger, at den Ulykke, det er for en Kone at blive smittet af sin Mand, bliver ikke mindre derved, at Manden bliver straffet, saa maa det ikke glemmes, at en Straffebestemmelse dog mulig kunde have den Virkning, at hun slet ikke blev smittet, idet Manden blev afskrækket ved den Straf, der forestod ham, naar han gjorde det. Jeg tror i øvrigt, at det er en væsentlig Garanti mod urigtige Indgreb i ægteskabelige Forhold, der ligger deri, at Straffebestemmelsen kun kommer til Anvendelse, hvor Smitte har fundet Sted. Saa vil det jo nemlig i Reglen komme frem gennem en Læges Beretning, og der er da et Grundlag, som jeg mener, man